Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2021. gada 27. janvārī*

Vide – Biomasas elektrostacijas Galisijā finansējums – EIB direktoru padomes lēmums, ar ko ir apstiprināts finansējums – Iespēja vērsties tiesā saistībā ar vides jautājumiem – Orhūsas konvencijas 9. un 10. pants – Regulas (EK) Nr. 1367/2006 10.–12. pants – Pieteikums veikt iekšēju pārskatīšanu – Pieteikuma noraidīšana tā nepieņemamības dēļ – Aizstāvības pamata pieņemamība – Pienākums norādīt pamatojumu – Vides jomā pieņemta tiesību akta jēdziens – Akta, kas ir juridiski saistošs un kam ir ārēja ietekme, jēdziens

Lietā T-9/19

ClientEarth, Londona (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *J. Flynn*, *QC*, *H. Leith* un *S. Abram*, *barristers*,

prasītāja,

pret

Eiropas Investīciju banku (EIB), ko pārstāv *G. Faedo* un *K. Carr*, pārstāves, kurām palīdz *B. Wägenbaur*, advokāts,

atbildētāja,

kuru atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Blanc* un *G. Gattinara*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt ar 2018. gada 30. oktobra vēstuli prasītājai paziņoto EIB lēmumu, ar ko kā nepieņemams ir noraidīts [prasītājas] pieteikums veikt iekšēju pārskatīšanu attiecībā uz EIB direktoru padomes 2018. gada 12. aprīļa lēmumu, ar kuru ir apstiprināts biomasas elektrostacijas Galisijā (Spānija) projekta finansējums, ko prasītāja 2018. gada 9. augustā bija iesniegusi, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.), 10. pantu un Komisijas Lēmumu 2008/50/EK (2007. gada 13. decembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz pieprasījumiem veikt administratīvo aktu iekšēju pārskatīšanu piemēro Regulu Nr. 1367/2006 (OV 2008, L 13, 24. lpp.),

* Tiesvedības valoda – angļu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. van der Vaude [*M. Van der Woude*], tiesneši V. Tomljenoviča [*V. Tomljenović*], F. Šalīns [*F. Schalin*], P. Škvaržilova-Pelcla [*P. Škvařilová-Pelzl*] (referente) un I. Nemms [*I. Nõmm*],

sekretāre: S. Spiropula [*S. Spyropoulos*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 24. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

Orhūsas konvencija

1 Eiropas Kopiena, kas vēlāk kļuva par Eiropas Savienību, 1998. gada 25. jūnijā Orhūsā parakstīja Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (turpmāk tekstā – "Orhūsas konvencija"). Orhūsas konvencija stājās spēkā 2001. gada 30. oktobrī. Pēc tam Kopienas vārdā tā tika apstiprināta ar Padomes Lēmumu 2005/370/EK (2005. gada 17. februāris) par to, lai Eiropas Kopienas vārdā noslēgtu Orhūsas konvenciju (OV 2005, L 124, 1. lpp.). No šī datuma Eiropas Savienība arī kļuva par šīs konvencijas pusi.

2 Orhūsas konvencijas 1. pantā "Mērķis" ir noteikts, ka, "lai pašreizējā un nākamajās paaudzēs aizsargātu ikvienas personas tiesības dzīvot vidē, kas [nodrošinātu] personas veselības stāvokl[i] un labklājīb[u], katra [konvencijas] Puse saskaņā ar šīs konvencijas noteikumiem garantē tiesības piekļūt informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem".

3 Saskaņā ar Orhūsas konvencijas piemērošanas vadlīnijām Orhūsas konvencijas 9. panta 1. un 2. punktā paredzēto tiesību vērsties tiesā saistībā ar vides jautājumiem mērķis ir konkrēti nodrošināt šajā pašā konvencijā garantētās tiesības piekļūt informācijai attiecībā uz vidi un sabiedrības dalību lēmumpieņemšanas procesā vides jomā. Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā savukārt ir vispārīgāk noteikts – katra puse nodrošina to, ka sabiedrības pārstāvjiem, kas atbilst attiecīgās valsts tiesību aktos eventuāli noteiktajiem kritērijiem, ir iespējas sākt administratīvu vai tiesas procesu, lai apstrīdētu fizisku personu vai valsts iestāžu darbību vai bezdarbību, ar ko tiek pārkāpti attiecīgās valsts tiesību akti vides jomā.

4 Orhūsas konvencijas piemērošanas vadlīnijās ir arī norādīts šādi. Orhūsas konvencijas puses ir saglabājušas plašu rīcības brīvību, lai noteiktu instances (tiesa vai administratīva iestāde) un procesu formas (piemēram, civiltiesības, administratīvās tiesības vai krimināltiesības), kurām ir jābūt pieejamām, lai varētu apstrīdēt Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā minēto darbību vai bezdarbību. Katrā ziņā, ņemot vērā šīs pašas konvencijas 3. panta 1. punktā paredzēto vispārējo pienākumu izveidot un uzturēt skaidru, atklātu un saskaņotu struktūru, Orhūsas konvencijas pusēm nav nekādu šķēršļu paredzēt dažādas pārsūdzības procedūras dažādiem darbības vai

bezdarbības veidiem. Jebkuras administratīvās vai tiesas pārsūdzības procedūras mērķis ir labot kļūdainus lēmumus, darbību un bezdarbību, kā arī panākt, lai galu galā tiktu novērsti likuma pārkāpumi. Piemērojot Orhūsas konvencijas 9. panta 4. punktu, Orhūsas konvencijas pusēm ir jārūpējas par to, lai pārsūdzības iestādes nodrošinātu "pamatotus un efektīvus" tiesiskās aizsardzības līdzekļus, tostarp – vajadzības gadījumā – pagaidu tiesiskās aizsardzības līdzekļus. Papildus tiesiskās aizsardzības līdzekļu veidu precizēšanai Orhūsas konvencijas 9. panta 4. un 5. punktā ir prasīts, lai tās puses nodrošinātu, ka 1.–3. punktā minētās pārsūdzības procedūras ir "taisnīgas, objektīvas un ātras", kā arī [to, ka] tās nav saistītas ar pārmērīgām izmaksām", un to, ka sabiedrība par tām ir informēta.

Par Savienības politiku vides jomā un Orhūsas konvencijas 9. panta 3. un 4. punkta īstenošanu ar Orhūsas regulu

5 Savienības politika vides jomā ir balstīta uz LESD 191.–193. pantu, kā arī uz LESD 11. pantu, kas transversāli veicina noturīgu attīstību.

6 LESD 191. pantā ir definēta Savienības politikas attiecībā uz vidi piemērošanas joma un ir paredzēta mērķu (1. punkts), principu (2. punkts) un kritēriju (3. punkts) virkne, kas Savienības likumdevējam ir jāievēro, īstenojot šo politiku.

7 Saskaņā ar LESD 191. panta 1. punktu Savienības politikas attiecībā uz vidi mērķi ir šādi:

"– saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti;

– aizsargāt cilvēku veselību;

– apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus;

– sekmē[t] starptautiska mēroga pasākumus, risinot reģionālas un pasaules vides problēmas un jo īpaši cīnoties pret klimata pārmaiņām."

8 Faktu rašanās laikā Savienības konkrētā darbība galvenokārt bija balstīta uz vides rīcības programmu 2014.–2020. gadam. Tā bija vērsta uz triju mērķu sasniegšanu, kuri bija, pirmkārt, dabas kapitāla saglabāšana (zemes auglība, gaisa un ūdens kvalitāte, bioloģiskā daudzveidība u.c.), otrkārt, Savienības pārveidošana par ekonomiku ar zemu oglekļa dioksīda emisiju līmeni un resursu efektīvu izmantošanu (atkritumu apstrāde, cīņa pret izšķērdēšanu, pārstrāde utt.) un, treškārt, cilvēka veselības un labsajūtas aizsardzība (piesārņojuma novēršana, ķīmisko vielu ierobežošana u.c.). Papildus šiem mērķiem Savienības politika vides jomā bija arvien vairāk integrēta citās Savienības darbības jomās. Piemēram, paketē attiecībā uz klimatu un enerģētiku līdz 2020. un pēc tam – līdz 2030. gadam bija iekļauti saistoši valstu mērķi, lai palielinātu atjaunojamo energoresursu īpatsvaru valsts patēriņā.

9 LESD 191. panta 4. punktā ir precizēts Savienības ārējās kompetences vides jomā apjoms. Tajā ir noteikts princips par dalībvalstu un Savienības konkurējošo kompetenci noslēgt starptautiskus nolīgumus vides jomā ar trešām valstīm un kompetentām starptautiskām organizācijām.

10 Lai īstenotu Savienības politikas vides jomā mērķus, Kopiena, kas vēlāk ir kļuvusi par Savienību, parakstīja Orhūsas konvenciju.

11 Lai īstenotu šo konvenciju Savienības tiesību sistēmā, Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā [Savienības] iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.; turpmāk tekstā – "Orhūsas regula"), kurā saskaņā ar tās 1. panta 1. punkta d) apakšpunktu ir paredzēti tostarp "noteikum[i] par konvencijas piemērošanu [Savienības] iestādēm un struktūrām, jo īpaši [..] dodot iespēju [Savienības] līmenī griezties tiesā saistībā ar vides jautājumiem atbilstīgi [minētajā] regulā paredzētajiem nosacījumiem". Saskaņā ar Orhūsas regulas 14. pantu tā tiek piemērota no 2007. gada 28. jūnija.

12 Saskaņā ar Orhūsas regulas 10. panta 1. punktu jebkura nevalstiska organizācija (turpmāk tekstā – "NVO"), kas atbilst minētās regulas 11. pantā noteiktajiem kritērijiem, iesniedzot pamatotu pieteikumu, ir tiesīga pieprasīt Savienības iestādei vai struktūrai, kura ir pieņēmusi administratīvu aktu saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā, veikt tā iekšēju pārskatīšanu.

13 Orhūsas regulas 11. apsvērumā ir paredzēts, ka ir jānodrošina iespēja iekšēji pārskatīt individuāla rakstura administratīvus aktus, ja tie uzliek juridiskas saistības un tiem ir ārēja ietekme. Šajā ziņā Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā jēdziens "administratīvs akts" šīs regulas izpratnē ir definēts kā jebkurš Savienības iestādes vai struktūras veikts pasākums, kam ir individuāls raksturs, ko veic saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā, kas ir juridiski saistošs un kam ir ārēja ietekme.

14 Orhūsas regulas 10. apsvērumā ir norādīts, ka, "ņemot vērā, ka tiesību akti vides jomā pastāvīgi attīstās, vides tiesību aktu definīcijai būtu jāatsaucas uz [Savienības] vides politikas mērķiem, kas izklāstīti [LESD]". Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā šajā ziņā ir noteikts, ka šajā regulā ar "tiesību aktiem vides jomā" tiek saprasti Savienības tiesību akti, kas neatkarīgi no to tiesiskā pamata veicina Savienības vides politikas mērķu sasniegšanu, kā noteikts LESD, tas ir, saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti, aizsargāt cilvēku veselību, apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus un starptautiskā līmenī veicināt pasākumus, ar kuriem tiek risinātas reģionu vai pasaules mēroga vides problēmas.

15 Turklāt saskaņā ar Orhūsas regulas 12. panta 1. punktu NVO, kas saskaņā ar minētās regulas 10. pantu ir iesniegusi pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu, var celt prasību Eiropas Savienības Tiesā atbilstīgi attiecīgiem LESD noteikumiem.

16 Orhūsas regulas 18. apsvērumā likumdevējs šajā ziņā ir precizējis, ka saskaņā ar Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktu un LESD šī regula ir vērsta uz to, lai ļautu sākt tiesvedības vai citas pārsūdzības procedūras, lai apstrīdētu valsts iestāžu darbību vai bezdarbību, kas ir pretrunā tiesību aktiem vides jomā. Turklāt tajā ir norādīts, ka noteikumiem par iespēju vērsties tiesā ir jābūt atbilstošiem LESD. Visbeidzot, Orhūsas regulas 19. un 21. apsvērumā likumdevējs ir precizējis, ka, lai nodrošinātu pietiekamus un efektīvus tiesiskās aizsardzības līdzekļus, tostarp tādus, ko saskaņā ar attiecīgiem LESD noteikumiem var izmantot Eiropas Savienības Tiesā, ir lietderīgi, lai Savienības iestādei vai struktūrai, kas ir pieņēmusi apstrīdamo aktu vai ir pieļāvusi bezdarbību, būtu iespēja atkārtoti izskatīt iepriekš pieņemto lēmumu vai īstenot rīcību, un ka tad, ja iepriekšēji pieprasījumi veikt iekšēju pārskatīšanu nav bijuši sekmīgi, attiecīgajai NVO vajadzētu būt tiesīgai ierosināt tiesvedību Eiropas Savienības Tiesā saskaņā ar attiecīgiem LESD noteikumiem.

17 No iepriekš 16. punktā minētajiem Orhūsas regulas apsvērumiem izriet, ka ar šīs regulas 10.–12. pantu ieviestajā iespējas vērsties tiesā vides jautājumos sistēmā iekšēja pārskatīšana tiek uzskatīta par administratīvu procesu pirms iespējamas prasības celšanas Savienības tiesā, kurai ir jābūt celtai saskaņā ar attiecīgajām LESD tiesību normām.

18 Turklāt no šiem pašiem apsvērumiem izriet, ka ar Orhūsas regulas 10.–12. pantu ieviestās iespējas vērsties tiesā sistēmas mērķis ir vienīgi Savienības tiesību vides jomā piemērošanas kontrole.

19 Šajā ziņā Komisijas Lēmuma 2008/50/EK (2007. gada 13. decembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz pieprasījumiem veikt administratīvo aktu iekšēju pārskatīšanu piemēro [Orhūsas regulu] (OV 2008, L 13, 24. lpp.), 1. panta 1. punktā ir noteikts, ka jebkurai NVO, kas iesniedz Orhūsas regulas 10. pantā minēto pieprasījumu veikt administratīva akta vai administratīvas bezdarbības iekšēju pārskatīšanu, ir jānorāda administratīvais akts vai apgalvotā administratīvā bezdarbība, kuras iekšējā pārskatīšana tiek pieprasīta, un Savienības vides tiesību akts, kuru tā uzskata par pārkāptu.

Par EIB

20 Eiropas Investīciju banka (EIB) ir Savienības struktūra, kuras mērķis ir veicināt Savienības mērķu sasniegšanu.

21 Saskaņā ar LESD 308. pantu EIB ir piešķirta juridiskā personība, kura ir nošķirta no Savienības juridiskās personības. To pārvalda un vada tās pašas orgāni. Tai ir savi resursi un budžets.

22 Saskaņā ar LESD 309. pantu EIB uzdevums ir Savienības interesēs veicināt līdzsvarotu un noturīgu iekšējā tirgus attīstību, gan darbojoties kapitāla tirgū, gan izmantojot bankas pašas resursus. Šajā nolūkā ar aizdevumu un garantiju piešķiršanu bez mērķa gūt peļņu tā sekmē dažādu projektu finansēšanu visās tautsaimniecības nozarēs, tostarp projektus, kuros ir ieinteresētas vairākas dalībvalstis un kuri apjoma ziņā vai pēc savas būtības ir tādi, ko nevar pilnīgi finansēt no dažādiem līdzekļiem, kuri ir atsevišķu dalībvalstu rīcībā.

23 EIB statūtu – kas ir pieņemti ar LES un LESD pievienoto 5. protokolu – 7. panta 2. punktā tostarp ir noteikts, ka valde nosaka EIB kredītpolitikas pamatprincipus atbilstīgi Savienības mērķiem. Saskaņā ar minēto statūtu 7. panta 3. punkta b) apakšpunktu valde šo statūtu 9. panta 1. punkta sakarā nosaka principus, ko piemēro tām finansēšanas operācijām, kuras veic bankas uzdevuma izpildei.

24 EIB statūtu 9. panta 1. punktā ir noteikts, ka EIB direktoru padome kontrolē EIB darbības pareizību un nodrošina bankas vadības atbilstību Līgumiem un statūtiem, un valdes noteiktiem vispārējiem principiem. Tā lemj par finansējuma piešķiršanu un nosaka aizdevumu procentu likmi.

25 EIB Reglamenta redakcijā, kas ir piemērojama šajā lietā, proti, redakcijā, kas izriet no 2016. gada 20. janvāra grozījumiem (OV 2016, L 127, 55. lpp.), 18. pantā ir precizēts, ka saskaņā ar EIB statūtu 9. panta 1. punktu direktoru padome, pamatojoties uz vadības komitejas priekšlikumu, nosaka noteikumus un nosacījumus, kas veido vispārējo sistēmu bankas finansēšanas operācijām, it īpaši – apstiprinot kritērijus procentu noteikšanai. Pamatojoties uz vadības komitejas priekšlikumu, tā pieņem ar EIB vadības politiku saistītus lēmumus. Tā apstiprina vadības

komitejas ierosinātās finansēšanas operācijas. Kopumā direktoru padome nodrošina EIB darbības pareizību saskaņā ar LESD, EIB statūtiem, valdes noteiktiem vispārējiem principiem un citiem dokumentiem, kas nosaka EIB darbību, pildot tai ar LESD piešķirto uzdevumu.

26 EIB statūtu 16. panta 1. punktā ir noteikts, ka tā piešķir finansējumu saskaņā ar LESD 309. pantā izvirzīto uzdevumu.

27 Saskaņā ar EIB statūtu 19. panta 3. punktu direktoru padome pieņem lēmumus par finansēšanas operācijām, ko tai iesniegusi vadības komiteja, kurai saskaņā ar šo pašu statūtu 11. panta 3. punktu ir sagatavošanas un izpildes loma attiecībā uz aizņēmumu ņemšanu un finansējuma, it īpaši aizdevumu un garantiju, piešķiršanu.

28 Paziņojumā par vides un sociālajiem principiem un standartiem, ko direktoru padome ir apstiprinājusi 2009. gada 3. februārī (turpmāk tekstā – "2009. gada paziņojums"), un Rīcības stratēģijā klimata jomā, kuras mērķis ir piesaistīt finansējumu, lai atbalstītu pāreju uz ekonomiku ar zemu oglekļa dioksīda emisiju līmeni, kura spēj pārvarēt klimata pārmaiņas, ko EIB ir pieņēmusi 2015. gada 22. septembrī (turpmāk tekstā – "Klimata stratēģija"), ir noteikti aizdevējdarbības mērķi un projektu attiecībā uz vidi atbilstības kritēriji.

29 Klimata stratēģijas 22. punktā EIB norāda:

"EIB kā [Savienības] bankas uzdevums ir atbalstīt Savienības politikas mērķus, kuri tostarp ir veicināt inovāciju un kompetences, mazu un vidēju uzņēmumu piekļuvi finansējumam, stratēģisko infrastruktūru un rīcību klimata labā. EIB dod ieguldījumu šo mērķu, kuri visi ir savstarpēji saistīti, sasniegšanā, veicot savu aizdevējdarbību, resursu apvienošanu (EIB finansējuma sasaistīšana ar citiem finansējuma avotiem) un sniedzot konsultācijas. Atbilstību attiecīgajām politikām, portfeļa kvalitāti un finansēšanas lēmumu pamatotību nodrošina, izmantojot visiem EIB atbalstītajiem projektiem piemērojamo pilnīgo iepriekšējas revīzijas procedūru [..]. Rīcības klimata labā jomā Savienības klimata politikas un instrumenti, tādi kā emisijas kvotu tirdzniecības sistēma [..], pielāgošanas klimata pārmaiņām stratēģija, vai arī klimata un enerģētikas programma līdz 2030. gadam, ir integrēti praksē un attiecīgās operatīvās procedūrās, atbilstoši kurām tiek pieņemti finansēšanas lēmumi. [EIB] arī apņemas ar savu rīcību veicināt tādu ilgtermiņa plānu īstenošanu kā Eiropas enerģētikas savienība vai dekarbonizācijas norise, ko ir ieskicējusi [Klimata pārmaiņu starpvaldību padome jeb] *EIGC*, saskaņā ar kuru pasaules siltumnīcefekta gāzu emisijām ir jāsasniedz savs maksimums vēlākais – 2020. gadā, ir jāsamazinās vismaz par 50 % līdz 2050. gadam, salīdzinot ar 1990. gada līmeni, un ir jābūt praktiski nulles līmenī vai negatīvām līdz 2100. gadam, lai būtu iespējams ierobežot globālo sasilšanu līdz 2 [Celsija grādiem]."

30 Klimata stratēģijas 36. punktā ir norādīts, ka EIB turpinās veltīt vismaz 25 % no tās finansējuma projektiem, kas tieši atbalsta rīcību par labu klimatam. Līdzās tradicionālajai nozaru pieejai, kas tiek izmantota, lai identificētu ar darbību par labu klimatam saistītos projektus, Klimata stratēģijas 39. punktā ir paredzēts detalizētāk ņemt vērā projektu ietekmi, lai pastiprinātu EIB vispārējo sniegumu.

31 Klimata stratēģijas 24. punkts ir balstīts uz konstatējumu, ka visu nozaru ietekme uz klimatu nav vienāda un ka visatbilstošākās nozares, ņemot vērā to pārstāvēto EIB finansējuma daļu un attiecīgo projektu veidu, ir enerģētikas un transporta nozares. Tajā ir izklāstīts, ka enerģētikas projektu atlases un novērtēšanas kritēriju būtisks elements ir emisijas normas piemērošana

elektroenerģijas ražošanas projektiem. Šī norma ļauj noraidīt projektus, kuru sagaidāmās emisijas neatbilst Savienības mērķiem, vienlaikus ievērojot tehnoloģiskās neitralitātes principu. Visos gadījumos priekšroka tiek dota energoefektivitātes projektiem.

32 Klimata stratēģijas 47. punktā ir norādīts, ka tiks izveidota projektu, kuriem ir būtiska ietekme, tipoloģija katrā nozarē, pārbaudot attiecīgajās nozarēs pastāvošās dekarbonizācijas iespējas vai šo nozaru oglekļa intensitāti. Savienības ietvaros Savienības un dalībvalstu noteiktajām politikām, tostarp Savienības ilgtermiņa redzējumam attiecībā uz sabiedrību ar nelielu oglekļa emisiju līmeni, kas var būt noturīga pret klimata pārmaiņām, vai arī valstu rīcības plāniem par labu atjaunojamajiem energoresursiem un pielāgošanās programmām, ir jābūt galvenajiem atsauces punktiem ceļvežu statusā.

33 Turklāt Klimata stratēģijas 72. punktā ir precizēts, ka siltumnīcefekta gāzu emisiju novērtējums tiek izmantots arī tam, lai analizētu elektroenerģijas ražošanas projektu efektivitāti emisiju ziņā, kā arī lai pārbaudītu projektu hidroelektrības un bioenerģijas jomā ietekmi uz klimatu. Līdz ar to šo vērtējumu precizitāte, saskaņotība un salīdzināmība ir svarīgi iepriekšējas revīzijas procedūras elementi.

34 2009. gada paziņojumā ir noteikts pienākums ievērot vides un sociālās ilgtspējības apsvērumus attiecībā uz visu EIB piešķirto finansējumu. Tajā ir norādīts, ka, lai saņemtu finansējumu, projektam ir jābūt uzskatītam par tādu, kas palīdz sasniegt vienu vai vairākus Savienības politikas mērķus, tādus kā atbilstošas atbildes rīcības nodrošināšana apdraudējumam, ko rada klimata pārmaiņas, veicot ieguldījumus, kuri veicina to samazināšanu vai kuru mērķis ir tām pielāgoties, tostarp atbalstot projektus saistībā ar energoefektivitāti, atjaunojamiem energoresursiem, mazāk piesārņojošu enerģiju vai oglekļa dioksīda piesaisti, vai arī ieguldījumu dabas resursu ilgtspējīgā apsaimniekošanā (10. punkts). Saskaņā ar 2009. gada paziņojumu EIB veicina atjaunojamo energoresursu nozari, tā uzsver energoefektivitāti visos projektos, kurus tā finansē, un tās finansēšanas darbības atbilst citām Savienības ieguldījumu prioritātēm klimata jomā (77. punkts). Turklāt EIB cenšas veicināt zemes ilgtspējīgu izmantošanu, it īpaši attiecībā uz mežiem, attiecībā uz kuriem tā atzīst to nozīmi un ieguldījumu klimata pārmaiņu mazināšanā, pielāgošanos šīm pārmaiņām un bioloģiskās daudzveidības aizsardzību (77. punkts).

35 Turklāt 2009. gada paziņojumā ir prasīts, lai EIB finansētie projekti atbilstu tās pieņemtajiem vispārējiem vides standartiem, kuri izriet no Savienības tiesībām un kurus vajadzības gadījumā var papildināt ar citu labu starptautisko praksi vai stingrākiem EIB noteiktiem standartiem (31. un 32. punkts). Ar to arī tiek prasīts ievērot tādas procesuālās normas kā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/92/ES (2011. gada 13. decembris) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV 2012, L 26, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem (35. punkts, kas tomēr attiecas uz Padomes Direktīvu 85/337/EEK (1985. gada 27. jūnijs) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV 1985, L 175, 40. lpp.), kas vēlāk tika atcelta ar Direktīvu 2011/92).

36 Visbeidzot, saskaņā ar 2009. gada paziņojuma 78. un 82. punktu EIB aktīvi cenšas identificēt un veicināt projektus, kuru rezultātā tiek ievērojami samazinātas siltumnīcefekta gāzu emisijas, izmantojot metodes, ko tā pētī un izstrādā sadarbībā ar citām starptautiskām finanšu iestādēm, un ņem vērā šīs priekšrocības arī savā finanšu un ekonomiskajā analīzē.

Par Kurtišas projektu un tā EIB īstenoto finansēšanu

37 Biomasas iekārtas elektroenerģijas ražošanai aptuveni ar 50 elektrisko megavatu jaudu, ko darbina ar 100 km rādiusā savāktiem meža atkritumiem, celtniecības projekts Galisijas (Spānija) Akoruņas provinces Kurtišas [*Curtis*] pašvaldībā (Teišeiru) (turpmāk tekstā – "Kurtišas projekts") bija viens no uzvarējušajiem projektiem Spānijas Karalistes 2016. gadā organizētajā atjaunojamo energoresursu projektu konkursā.

38 2016. gada beigās Kurtišas projekta attīstītājs sazinājās ar EIB dienestiem, lai iepazīstinātu ar tā tehniskajiem parametriem un sāktu sarunas par iespēju saņemt EIB finansējumu.

39 Pamatojoties uz pieejamo informāciju un sarunu ar attīstītāju rezultātu, EIB dienesti vienojās par sākotnējo informatīvo paziņojumu attiecībā uz Kurtišas projektu.

40 2017. gada 4. decembrī EIB vadības komiteja apstiprināja sākotnējo informatīvo paziņojumu, ar kuru dienestiem tika atļauts oficiāli sākt Kurtišas projekta izmeklēšanas procedūru.

41 2017. gada 13. decembrī Kurtišas projekta apraksts tika publicēts EIB tīmekļvietnē atbilstoši EIB grupas, kurā ietilpst EIB un Eiropas Investīciju fonds, pārskatāmības politikas prasībām. Tajā bija norādīts, ka elektroenerģijas ražošana no atjaunojamajiem energoresursiem atbilst Savienības mērķim attiecībā uz klimata pārmaiņu seku mazināšanu. Nodrošinot pieprasījumu pēc mežu koksnes atliekām, projektam bija jāļauj samazināt meža ugunsgrēku ietekmi Galisijā un veicināt šī reģiona mežsaimniecības darbības un tā saimnieciskās darbības kopumā ilgtspēju.

42 2017. gada 15. decembrī EIB lūdza Eiropas Komisiju sniegt atzinumu par Kurtišas projektu, kā tas ir paredzēts EIB statūtu 19. pantā. 2018. gada 12. februārī Komisija nosūtīja EIB labvēlīgu atzinumu par Kurtišas projektu.

43 2017. gada 18. decembrī EIB lūdza Spānijas Karalisti sniegt atzinumu saskaņā ar EIB statūtu 19. pantu. 2017. gada 20. decembrī tā nosūtīja atzinumu par iebildumu neesamību.

44 2018. gada 20. marta sanāksmē vadības komiteja apstiprināja, ka direktoru padomei tiek iesniegts Kurtišas projekta finansējuma priekšlikums ar atsauci "Doc 18/291" (turpmāk tekstā – "finansējuma priekšlikums") no EIB pašas resursiem, un to, ka Eiropas Stratēģisko investīciju fonda (ESIF) investīciju komitejai tiek iesniegts pieteikums par Savienības garantijas piešķiršanu šim pašam projektam, ciktāl tam ir īpašs riska profils un tādējādi tas tiek uzskatīts par īpašu darbību EIB statūtu 16. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē.

45 2018. gada 9. aprīļa sanāksmē ESIF investīciju komiteja apstiprināja Savienības garantijas izmantošanu Kurtišas projektam.

46 Ar 2018. gada 12. aprīļa Luksemburgā (Luksemburga) notikušajā sanāksmē pieņemto lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") direktoru padome apstiprināja finansējuma priekšlikumu aizdevuma veidā, kuru bija paredzēts piešķirt *ad hoc* vienībai ar nosaukumu *Special Purpose Vehicle* par maksimālo summu 60 miljoni EUR. Apstrīdētais lēmums tika fiksēts sanāksmes protokolā.

47 Ar 2018. gada 13. aprīļa vēstuli EIB informēja attīstītāju par apstrīdēto lēmumu, norādot, ka Kurtišas projekta finansējuma iepriekšējais apstiprinājums nerada EIB nekādu pienākumu piešķirt aizdevumu, bet ļauj attīstītājam veikt vajadzīgos pasākumus, lai formalizētu minēto aizdevumu.

48 2018. gada 28. jūnijā apstrīdētais lēmums tika publicēts EIB tīmekļvietnē.

49 Kurtišas projekta finansēšanas kārtība un nosacījumi tika apspriesti starp attīstītāju un dažādiem aizdevējiem, kuru sastāvā līdzās EIB bija kāda komercbanka, eksporta kredīta iestāde, ekonomikas veicināšanas valsts banka un mezanīna aizdevējs. Pēc tam, kad visi dalībnieki bija vienojušies par galīgajiem noteikumiem un bija pabeigti dažādi revīzijas ziņojumi, pārrunu un revīzijas procedūras rezultāti tika iesniegti vadības komitejai galīgajā ziņojumā, kuru pēdējā minētā apstiprināja 2018. gada 16. jūlijā.

50 2018. gada 23. jūlijā EIB dienesti parakstīja iekšēju vienošanos par Kurtišas projekta finansēšanas līguma noteikumiem. Ar to saistītā līguma dokumentācija tika parakstīta 2018. gada 25. jūlijā.

51 Pirmā ar EIB finansējumu saistītā izmaksa tika veikta 2018. gada 29. augustā. Bija paredzēts, ka Kurtišas projekta celtniecība tiks pabeigta līdz 2019. gada beigām. Kā EIB norādīja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumu, Kurtišas projekta īstenošana kopš tā laika notiek parastā kārtībā.

Par prasītāju un tās veikto Kurtišas projekta finansējuma apstrīdēšanu

52 Prasītāja – *ClientEarth* – ir NVO, kas iestājas par vides aizsardzību.

53 2018. gada 9. augustā prasītāja atbilstoši Orhūsas regulas 10. pantam un Lēmumam 2008/50 iesniedza EIB pieteikumu veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu.

54 Pieteikums veikt iekšēju pārskatīšanu bija pamatots ar dažādiem pamatiem attiecībā uz formu vai pēc būtības. Attiecībā uz būtību un ciktāl apstrīdētais lēmums varēja tikt pamatots ar finansēšanas priekšlikumā ietverto argumentāciju, prasītāja it īpaši iebilst, ka direktoru padome, uzskatot, ka Kurtišas projekts būtiski sekmētu Savienības politiku, jo atbilst trim no tās izvirzītajiem mērķiem, apstrīdētajā lēmumā esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

55 Vispirms prasītājs apstrīdēja secinājumu, saskaņā ar kuru Kurtišas projekts veicinot Spānijas un Eiropas atjaunojamo energoresursu ražošanas, enerģētiskās drošības un vides mērķu sasniegšanu. Attiecībā uz ieguldījumu Spānijas un Eiropas atjaunojamo energoresursu ražošanas jomas mērķu sasniegšanā tā norādīja, ka tas neesot nekādi pamatots, savukārt no finansēšanas priekšlikuma izrietot, ka pastāv ievērojams risks, ka visa koksne, ko izmanto par kurināmo biomasas iekārtā, neatbilst ilgtspējas standartiem, kuri ir paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2009/28/EK (2009. gada 23. aprīlis) par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK (OV 2009, L 140, 16. lpp.) apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošajā redakcijā, vai ka Kurtišas projekts netiek īstenots paredzētajos termiņos. Attiecībā uz ieguldījumu enerģētiskās drošības mērķa sasniegšanā prasītāja norādīja – pret to liecinot finansēšanas priekšlikumā ietvertais konstatējums, ka, tā kā Spānijas elektroenerģijas tirgu raksturo būtisks jaudas pārpalikums, projektam ir zema ekonomiskā vērtība attiecībā uz vispārējo elektroenerģijas sistēmu. Saistībā ar ieguldījumu vides aizsardzības mērķu sasniegšanā prasītāja apgalvoja, ka tas neesot nekādi pamatots, savukārt projekta elektroenerģijas sniegums esot pārāk zems, lai patiešām veicinātu atjaunojamo energoresursu ražošanas mērķus.

56 Turpinājumā prasītāja apstrīdēja secinājumu, saskaņā ar kuru Kurtišas projekts palīdzot novērst mežu ugunsgrēkus un veicinot mežsaimniecības darbību Galisijā ilgtspēju. Tā apgalvoja, ka šis secinājums esot balstīts uz 2012. gada 28. jūnija *Ley 7/2012 de montes de Galicia* (Galisijas reģiona

Likums 7/2012; *BOE* Nr. 217, 2012. gada 8. septembris, 63275. lpp.) kļūdainu interpretāciju un kļūdainu vērtējumu attiecībā uz biomasas iekārtas faktiskajām sekām saistībā ar mežsaimniecības darbību Galisijā, kuras praksē varot palielināt ugunsgrēku risku, sekmējot meža monokultūru.

57 Visbeidzot prasītāja apstrīdēja secinājumu, saskaņā ar kuru Kurtišas projekts atbilstot EIB prioritātēm attiecībā uz aizdevumiem par labu atjaunojamiem energoresursiem un cīņu pret klimata pārmaiņām. Tā norādīja, ka šis secinājums esot balstīts uz kļūdainu analīzi, kurā ir pārvērtēts Kurtišas projekta elektroenerģijas sniegums vai ar minēto projektu saistītās vides priekšrocības, vienlaikus par zemu novērtējot noteiktus būtiskus riskus, kas var ietekmēt šī paša projekta dzīvotspēju vai īstenošanas termiņu, kā arī tā ietekmi uz vidi, tādus kā koku izciršanas pieaugums Galisijā, kas it īpaši rada šaubas par to, ka Kurtišas projektam būtu pozitīva bilance siltumnīcefekta gāzu ziņā.

58 Ar 2018. gada 30. oktobra vēstuli, ko ir parakstījis EIB ģenerālsekretārs un EIB juridiskā dienesta vadītāja vietnieks, EIB informēja prasītāju par pieteikuma veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu noraidīšanu kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka šis pieteikums neattiecoties uz aktu, attiecībā uz kuru var tikt veikta iekšēja pārskatīšana, tas ir, "administratīvu aktu" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē (turpmāk tekstā – "apstrīdētais akts").

59 Apstrīdētajā aktā EIB, pirmkārt, norādīja, ka apstrīdētajam lēmumam neesot juridiski saistošas ārējas ietekmes un tas neesot varējis radīt tiesības trešai personai. Šis lēmums esot bijis tikai iekšējs akts EIB statūtu 9. un 19. panta izpratnē, kas ir nepieciešams, lai varētu parakstīt atbilstošu finansēšanas līgumu, bet kas ne obligāti noved pie šādas parakstīšanas, ne arī rada pretējai pusei tiesības prasīt šādu parakstīšanu. Šāds lēmums neesot salīdzināms ar lēmumu par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu publisko iepirkumu jomā, jo uz to attiecoties nevis procedūra, ko reglamentē publisko iepirkumu tiesības vai kas ir salīdzināma ar publisko iepirkumu, bet gan komerciālā un politiskā rīcības brīvība, kas EIB ir saskaņā ar Līgumiem un tās statūtiem.

60 Otrkārt, EIB argumentēja, ka apstrīdētais lēmums neesot pieņemts "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē, kurā "tiesību akti vides jomā" ir definēti kā "tiesību akti, kas, neatkarīgi no to tiesiskā pamata, veicina [Savienības] vides politikas mērķu sasniegšanu, kā noteikts Līgumā [..]".

61 Attiecībā uz prasītājas argumentu par to, ka Kurtišas projektam ir bijusi Savienības garantija, ko ESIF ir izsniedzis, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/1017 (2015. gada 25. jūnijs) par [ESIF], Eiropas Investīciju konsultāciju centru un Eiropas Investīciju projektu portālu, ar ko groza Regulas (ES) Nr. 1291/2013 un (ES) Nr. 1316/2013 – [ESIF] (OV 2015, L 169, 1. lpp.), ar ko, kā uzskata prasītāja, ir uzlikts pienākums ņemt vērā ar minēto projektu saistītos ierobežojumus attiecībā uz vidi, EIB norādīja, ka neatkarīgi no jautājuma, vai Savienības garantijas piešķiršana tās finansētam projektam ir pietiekama, lai šī finansēšana ietilptu "tiesību aktu vides jomā" piemērošanas jomā, lēmumu piešķirt šādu garantiju esot pieņēmusi nevis tās direktoru padome, bet ESIF investīciju komiteja.

62 Attiecībā uz argumentu par to, ka, izmantodama pašas resursus, EIB esot apņēmusies veicināt vides aizsardzības mērķus, EIB norādīja, ka šāda apņemšanās neesot pietiekama, lai secinātu, ka Kurtišas projekta finansējumu vai jebkādu citu projekta finansējumu, kas ir apstiprināts saskaņā ar EIB statūtiem, tā *ipso facto* būtu apstiprinājusi, pamatojoties uz Savienības tiesību aktiem vides

jomā. Ar šādu argumentu "Savienības tiesību aktu" robežas tiktu mākslīgi paplašinātas ārpus Orhūsas regulas piemērošanas jomas un tādā veidā, kas nav saderīgs ar EIB institucionālo lomu un statūtos paredzēto uzdevumu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

63 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 8. janvārī, prasītāja cēla šo prasību.

64 2019. gada 22. martā EIB Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza savu iebildumu rakstu.

65 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 6. aprīlī, Komisija lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā EIB prasījumu atbalstam. 2019. gada 11. aprīlī prasītāja atteicās izteikt apsvērumus par minēto lūgumu, savukārt 2019. gada 29. aprīlī EIB norādīja, ka tai nav apsvērumu par šo pašu lūgumu. Ar 2019. gada 2. maija lēmumu Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā.

66 2019. gada 7. maijā prasītāja Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza replikas rakstu.

67 2019. gada 17. jūnijā Komisija iesniedza iestāšanās rakstu.

68 2019. gada 3. jūlijā EIB Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

69 Attiecīgi 2019. gada 3. jūlijā un 8. jūlijā EIB un prasītāja iesniedza savus apsvērumus par Komisijas iestāšanās rakstu.

70 Piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 2. punktu, prasītāja 2019. gada 4. augustā iesniedza pamatotu nostāju par tiesas sēdes rīkošanu mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai.

71 Vispārējās tiesas tiesnešu sastāva daļējas nomaiņas dēļ šī lieta tika nodota jaunam tiesnesim referentam, kurš darbojas otrajā palātā.

72 Pēc otrās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa, piemērojot Reglamenta 28. pantu, nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam. Turklāt, tā kā viens no palātas locekļiem nevarēja piedalīties lietas izskatīšanā, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, piemērojot Reglamenta 17. panta 2. punktu, norīkoja pats sevi, lai papildinātu palātu šajā lietā. Saskaņā ar minētā Reglamenta 10. panta 5. punktu viņš arī uzņēmās palātas priekšsēdētāja pienākumus šajā lietā.

73 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

74 2020. gada 24. jūnija tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.

75 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto aktu;

– piespriest EIB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

76 EIB, kuru atbalsta Komisija, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

77 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats, kas ir izvirzīts pēc būtības, ir iedalīts divās daļās un attiecas uz kļūdām vērtējumā, piemērojot Orhūsas regulu. Ar šo pirmo pamatu prasītāja būtībā izsaka iebildumu, ka EIB, pieņemot apstrīdēto aktu, attiecībā uz apstrīdēto lēmumu esot kļūdaini piemērojusi atsevišķus nosacījumus, kas tiek prasīti, lai aktu varētu kvalificēt par "administratīvu aktu" šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Otrais pamats, kas attiecas uz formu, ir par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

78 EIB, kuru atbalsta Komisija, lūdz Vispārējo tiesu pat pirms abu prasītājas izvirzīto pamatu izskatīšanas konstatēt, ka prasība ir nepamatota, jo pieteikums veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu esot arī nepieņemams tādēļ, ka tas ir nesaderīgs ar EIB savu finanšu operāciju jomā piemītošo neatkarību. Turklāt tā prasa noraidīt prasību, pamatojoties uz to, ka abi tās pamatojumam izvirzītie pamati esot nepamatoti. Komisija norāda, ka tā atbalsta it īpaši argumentus, kurus EIB izvirza pret pirmo atcelšanas pamatu.

79 Pirms izskatīt abus atcelšanas pamatus, kurus prasītāja ir izvirzījusi, lai pamatotu savu prasību, ir jāizvērtē EIB izvirzītais aizstāvības pamats.

Par EIB izvirzīto aizstāvības pamatu

80 EIB, kuru atbalsta Komisija, lūdz Vispārējo tiesu pat pirms abu prasītājas izvirzīto pamatu izskatīšanas konstatēt, ka prasība ir nepamatota, jo pieteikums veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu esot arī nepieņemams tādēļ, ka tas ir nesaderīgs ar EIB savu finanšu operāciju jomā piemītošo neatkarību.

81 Prasītāja iebilst, ka apstrīdētajā aktā EIB attiecībā uz pieteikumu veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu neesot atsaukusies ne uz vienu nepieņemamības pamatojumu saistībā ar šī pieteikuma nesaderīgumu ar neatkarību, kāda tai piemīt savu finanšu operāciju jomā, no kā izrietot, ka šajā prasībā tā nevar atsaukties uz šādu pamatojumu kā aizstāvības pamatu.

82 Pakārtoti prasītāja norāda, ka EIB, neiekļaujot šo aspektu apstrīdētajā aktā, neesot izpildījusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu, kā tas ir minēts prasības otrajā pamatā.

83 Ciktāl EIB norāda uz savu autonomiju un neatkarību, lai atbildētu uz prasītājas atcelšanas pamatiem, prasītāja uzsver, ka tās argumentācija esot pārāk tālejoša, nepamatota un ka Savienības tiesa to jau esot vairākkārt noraidījusi.

84 Atbildot uz prasītājas argumentiem, EIB apgalvo, ka tā esot tiesīga šādi iesniegt Vispārējā tiesā jaunu nepieņemamības pamatojumu attiecībā uz pieteikumu veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu, jo šis pamatojums tikai pastiprinot nostāju, kuru tā jau ir paudusi apstrīdētajā aktā

un saskaņā ar kuru minētais pieteikums ir nepieņemams, un tā mērķis esot atbildēt uz prasības pieteikumā izvirzītajiem argumentiem atbilstoši tiesību uz aizstāvību ievērošanas, pušu procesuālo tiesību vienlīdzības un sacīkstes principiem.

85 Turklāt tā apstrīd, ka tā nebūtu ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tai neesot bijis pienākuma iepriekš paredzēt un apstrīdētajā aktā precizēt visus argumentus, kurus tā varētu izvirzīt saistībā ar iespējamo pārsūdzību pret minēto aktu. Pirmo reizi, atbildot uz Vispārējās tiesas sēdē uzdotu mutvārdu jautājumu, EIB apgalvo, ka apstrīdētajā aktā tā būtībā esot izvirzījusi nepieņemamības pamatojumu, kas ir saistīts ar pieteikuma veikt iekšēju pārskatīšanu nesaderīgumu ar neatkarību, kura tai piemīt savu finanšu operāciju jomā, norādot, pirmkārt, minētā akta sestajā daļā, ka "uz visiem EIB lēmumiem atbalstīt vai neatbalstīt potenciāli atbilstīgu projektu un – attiecīgajā gadījumā – šī atbalsta formu attiecas komerciālā un politiskā rīcības brīvība, kas [EIB] ir atzīta ar Līgumiem un tās statūtiem", un, otrkārt, šī akta astotajā daļā, ka prasītājas atbalstāmā nostāja izraisītu situāciju, kas "vairs nebūtu saderīga nedz ar EIB institucionālo lomu, nedz arī ar uzdevumu, kas tai piešķirts saskaņā ar tās statūtiem".

86 Šajā lietā, ņemot vērā prasītājas par šo EIB aizstāvības pamatu izteiktos iebildumus, vispirms ir jālemj par tā pieņemamību.

87 Vispirms ir jāatgādina, ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā paredzētās tiesības uz labu pārvaldību saskaņā ar šī paša panta 2. punkta c) apakšpunktu tostarp ietver administrācijas pienākumu pamatot savus lēmumus. Atbilstoši LESD 296. pantam Savienības iestāžu un struktūru pieņemtiem tiesību aktiem ir jābūt pamatotiem. Orhūsas regulas 10. panta 2. punktā arī ir noteikts, ka Savienības iestādes vai struktūras, kurai ir iesniegts pieteikums veikt kāda tās akta iekšēju pārskatīšanu, ieņemtajai rakstveida nostājai ir jābūt pamatotai. Šim pamatojumam ir jāļauj pieteikuma iesniedzējam saprast kompetentās iestādes vai struktūras lēmuma pamatā esošos iemeslus (ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumi lietā *TestBioTech* u.c./Komisija, C-82/17 P, EU:C:2018:837, 49. punkts).

88 Veicot LESD 263. pantā paredzēto tiesiskuma pārbaudi, Vispārējā tiesa nevar aizstāt apstrīdētā akta autora pamatojumu ar savu pamatojumu un nevar aizpildīt robu šā akta pamatojumā ar savu pamatojumu tā, ka tās pārbaude nav saistīta ne ar vienu minētajā aktā ietverto vērtējumu (skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *UEFA*/Komisija, C-201/11 P, EU:C:2013:519, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Šajā lietā, kā skaidri izriet no apstrīdētā akta ceturtās daļas, tas ir balstīts tikai uz nepieņemamības pamatojumu, kas saistīts ar to, ka apstrīdētais lēmums nav bijis "administratīvs akts" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Turklāt no minētā akta piektās un septītās daļas skaidri izriet, ka pats minētais pamatojums ir balstīts uz diviem pakārtotiem pamatojumiem, tas ir, pirmkārt, ka apstrīdētais lēmums nav juridiski saistošs un nerada ārēju ietekmi un, otrkārt, ka šis lēmums nav pieņemts "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.

90 Tikai izvērtējot šos abus pakārtotos pamatojumus, nevis patstāvīgo pamatojumu, EIB, lai noraidītu prasītājas izvirzīto jēdziena "administratīvs akts" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē pretējo interpretāciju, nekonkrēti un vispārīgi ir norādījusi uz komerciālo un politisko rīcības brīvību, kas tai ir piešķirta ar Līgumiem un tās statūtiem, kā arī uz savu institucionālo lomu un EIB ar minētajiem statūtiem piešķirto uzdevumu.

91 Līdz ar to šī aizstāvības pamata izskatīšanas pēc būtības gadījumā Vispārējā tiesa būtu situācijā, kad tā aizstātu EIB apstrīdētajā aktā sniegto pamatojumu ar savu pamatojumu, ko tai nav tiesību darīt. Šajā lietā, ja EIB būtu vēlējusies tiesiski pamatot savu lēmumu ar patstāvīgu papildu pamatu, tai būtu bijis jāatsauc apstrīdētais akts un jāpieņem jauns akts, kas tostarp būtu balstīts uz minēto pamatojumu.

92 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, EIB izvirzītais aizstāvības pamats, kas attiecas uz to, ka pieteikums veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu esot nepieņemams, jo tas esot nesaderīgs ar EIB savu finanšu operāciju jomā esošo neatkarību, ir jānoraida kā nepieņemams.

Par prasības būtību

93 Runājot par abiem atcelšanas pamatiem, kas ir izvirzīti prasības pamatojumam, otrais pamats attiecas uz būtiskas formas prasības, kas ir piemērojama apstrīdētajam aktam, proti, pienākuma pamatot minēto aktu, neizpildi, savukārt pirmais pamats, kas attiecas uz kļūdām vērtējumā, piemērojot Orhūsas regulu, kuras esot pieļautas apstrīdētajā aktā, attiecas uz tā tiesiskumu pēc būtības.

94 Tā kā Savienības tiesa nevar veikt akta pārbaudi pēc būtības, ja šī tiesību akta pamatojums nav pietiekams attiecībā uz argumentācijas, kas ir noteikusi tā autora izvēli, būtisku aspektu, tai ir jāpārbauda akta pamatojuma pietiekamība pirms to pamatu izskatīšanas, ko lietas dalībnieki ir izvirzījuši, lai apstrīdētu tā pamatotību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 4. marts, *Tirrenia di Navigazione* u.c./Komisija, T-265/04, T-292/04 un T-504/04, nav publicēts, EU:T:2009:48, 98. un 99. punkts).

95 Šo iemeslu dēļ otrais prasības pamats šajā lietā ir jāizvērtē pirms pirmā pamata.

Par otro prasības pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu

96 Prasītāja iebilst, ka EIB, pieņemot apstrīdēto aktu, neesot ievērojusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu. Minētais akts esot "tiesību akts", uz kuru attiecas pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu un Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā un 47. pantā atzītajām tiesībām. To esot atzinis ģenerāladvokāts M. Špunars secinājumu lietā *TestBioTech* u.c./Komisija (C-82/17 P, EU:C:2018:837) 49. punktā. Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā akta pamatojums neesot pietiekams, lai varētu saprast iemeslus, kuru rezultātā EIB ir secinājusi, ka apstrīdētais lēmums, kura iekšējā pārskatīšana tikusi pieprasīta, neatbilst noteiktiem nosacījumiem, kas ir izvirzīti, lai aktu varētu kvalificēt kā "administratīvu aktu" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, tas ir, pirmkārt, nosacījumam, ka tam ir jābūt pieņemtam "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā", un, otrkārt, nosacījumam, ka tam ir jābūt "juridiski saistoš[am] un [..] [jārada] ārēja ietekme". It īpaši prasītāja iebilst, ka apstrīdētajā aktā EIB neesot atbildējusi uz visiem – tiesību un faktu ziņā izteiktajiem – argumentiem, kurus tā bija izvirzījusi pieteikumā veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu.

97 EIB apstrīd prasītājas argumentus un norāda, ka prasības otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

98 No iepriekš 87. punktā minētās judikatūras izriet, ka uz apstrīdēto aktu attiecas LESD 296. pantā paredzētais un Orhūsas regulas 10. panta 2. punktā atgādinātais pienākums norādīt pamatojumu.

99 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai iestādes vai struktūras, kas ir izdevusi aktu, argumentācijai, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt pārbaudi. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (skat. spriedumu, 2009. gada 5. marts, Francija/Padome, C-479/07, nav publicēts, EU:C:2009:131, 49. punkts un tajā minētā judikatūra). It īpaši nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts ieinteresētajām personām zināmajā kontekstā (skat. spriedumu, 2015. gada 14. aprīlis, Padome/Komisija, C-409/13, EU:C:2015:217, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

100 No judikatūras arī izriet, ka LESD 296. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kura ir jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, kas attiecas uz apstrīdētā akta tiesiskumu pēc būtības (skat. spriedumu, 2009. gada 5. marts, Francija/Padome, C-479/07, nav publicēts, EU:C:2009:131, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

101 Apstrīdētajā aktā EIB pieteikumu veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu ir noraidījusi kā nepieņemamu tāpēc, ka tas neattiecoties uz aktu, kurš var būt iekšējas pārskatīšanas priekšmets, proti, "administratīvu aktu" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Šī nostāja būtībā bijusi balstīta uz iepriekš 59.–62. punktā izklāstītajiem iemesliem, tas ir, konkrētāk, ka apstrīdētais lēmums neatbilstot noteiktiem Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem, lai to varētu kvalificēt kā "administratīvu aktu", jo, pirmkārt, tas neesot juridiski saistošs un tam neesot ārējas ietekmes, un, otrkārt, tas neesot pieņemts saskaņā ar vides tiesībām.

102 Šajā ziņā apstrīdētajā aktā ietvertais pamatojums ir bijis pietiekams, lai ļautu prasītājai uzzināt iemeslus, kuru dēļ EIB kā nepieņemamu ir noraidījusi prasītājas tai adresēto pieteikumu veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu, un lai tā varētu apstrīdēt šī pamatojuma pamatotību prasības pirmajā pamatā. Turklāt šis pamatojums ir pietiekams, lai Vispārējā tiesa varētu veikt tiesas pārbaudi attiecībā uz minētā akta pamatotību, izskatot pirmo prasības pamatu (skat. turpmāk šā sprieduma 105.–173. punktu).

103 Līdz ar to, ņemot vērā apstrīdētajā aktā faktiski ietverto pamatojumu, prasītājai nav pamata apgalvot, ka EIB nav izpildījusi savu pienākumu to pamatot.

104 Tādējādi prasības otrais pamats par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ir jānoraida kā nepamatots.

Par pirmo prasības pamatu attiecībā uz kļūdām vērtējumā Orhūsas regulas piemērošanā

105 Prasītāja būtībā iebilst, ka EIB, pieņemot apstrīdēto aktu, attiecībā uz strīdīgo lēmumu esot kļūdaini piemērojusi atsevišķus nosacījumus, kas ir jāizpilda, lai aktu varētu kvalificēt kā "administratīvu aktu" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

106 Šis pamats ir sadalīts divās daļās, no kurām pirmā attiecas uz nosacījuma, ka tiesību akts ir "juridiski saistošs un [tam] ir ārēja ietekme", kļūdainu piemērošanu un otrā – uz nosacījuma, ka runa ir par aktu, kas ir pieņemts "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā", kļūdainu piemērošanu.

107 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību normas, cik vien iespējams, ir jāinterpretē, ņemot vērā starptautiskās tiesības, it īpaši, ja šādas normas ir domātas tieši tam, lai īstenotu Savienības noslēgtu starptautisku līgumu (spriedums, 1998. gada 14. jūlijs, *Safety Hi-Tech*, C-284/95, EU:C:1998:352, 22. punkts; skat. arī spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Nederlands Uitgeversverbond* un *Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Interpretējot direktīvu normas, ar kurām attiecībā uz dalībvalstīm tiek īstenotas Orhūsas konvencijas 9. panta 4. punkta prasības, Savienības tiesa ir norādījusi, ka Savienības likumdevēja nospraustais mērķis ir attiecīgajai sabiedrības daļai "nodrošināt [plašu] tiesas pieejamību" un ka šis mērķis, raugoties plašākā mērogā, ietilpst Savienības likumdevēja vēlmē saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti un šai nolūkā ļaut sabiedrībai aktīvi piedalīties (spriedums, 2013. gada 11. aprīlis, *Edwards* un *Pallikaropoulos*, C-260/11, EU:C:2013:221, 31. un 32. punkts). Līdz ar to tā uzskatīja – pat ja Orhūsas konvencijas pusēm ir zināma rīcības brīvība, piemērojot šīs konvencijas 9. panta 3. punktu, dalībvalstīm uzlikto īstenošanas pienākumu ietvaros tomēr ir jāizmanto ļoti aizsargājoša pieeja, kas nodrošina minētās konvencijas lietderīgo iedarbību un mērķus (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumus apvienotajās lietās Padome u.c./*Vereniging Milieudefensie* un *Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*, no C-401/12 P līdz C-403/12 P, EU:C:2014:310, 132. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdzīgu iemeslu dēļ abi iepriekš 106. punktā minētie nosacījumi, ciktāl tas ir iespējams, ir jāinterpretē Orhūsas konvencijas 9. panta 3. un 4. punkta gaismā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Deutsche Umwelthilfe*, C-515/11, EU:C:2013:523, 32. punkts un tajā minētā judikatūra), līdz ar to – ņemot vērā prasību nodrošināt prasītājas efektīvu piekļuvi tiesai.

108 Turklāt lietderības apsvērumu dēļ prasības pirmā pamata otrā daļa ir jāizvērtē pirms pirmās daļas.

– Par prasības pirmā pamata otro daļu attiecībā uz Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzētā nosacījuma, ka tiesību aktam ir jābūt pieņemtam "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā", kļūdainu piemērošanu

109 Prasītāja iebilst, ka EIB, pieņemot apstrīdēto aktu, attiecībā uz apstrīdēto lēmumu esot kļūdaini piemērojusi Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, ka aktam ir jābūt pieņemtam "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā".

110 Prasītāja norāda, ka saskaņā ar judikatūru "tiesību aktiem vides jomā", kā tie ir definēti Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā, esot plaša nozīme, kas neaprobežojas tikai ar vides aizsardzības jautājumiem šaurā izpratnē. Tie attiecoties uz visām Savienības tiesību normām, kas veicina tās vides politikas mērķu sasniegšanu, neatkarīgi no to juridiskā pamata vai rakstura. Prasītāja apgalvo, ka pieteikumā veikt apstrīdētā lēmuma iekšēju pārskatīšanu tā esot identificējusi vides tiesību normas, kuras EIB neesot ievērojusi apstrīdētajā lēmumā.

111 Prasītāja uzskata, ka apstākļi, kādos direktoru padome ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, parādot, ka tas pieņemts saskaņā ar "tiesību aktiem vides jomā", kā tie ir definēti Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā.

112 EIB, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentus un apgalvo, ka pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

113 EIB norāda, ka apstrīdētais lēmums esot pieņemts saskaņā ar EIB statūtu 19. panta 3. punktu, tas ir, Savienības primāro tiesību normu, kura neparedz atsauci uz vidi. No Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izrietot, ka jēdziens "tiesību akti vides jomā" šajā regulā ir izprotams

tādējādi, ka tas attiecas uz sekundārajās Savienības tiesībās ietilpstošiem tiesību aktiem, kas veicina Savienības politikas vides jomā mērķu sasniegšanu. Ar to, ka EIB, veicot operācijas, kas tiek finansētas no tās pašas resursiem, īsteno vides mērķus, nepietiekot, lai secinātu, ka apstrīdētais lēmums vai jebkurš cits tāda paša rakstura lēmums tiek pieņemts, pamatojoties uz Savienības tiesību aktiem vides jomā, un jo vairāk, ka tas būtu pretrunā konkrētām tiesību normām vides jomā, kā tas ir norādīts Orhūsas regulas 18. apsvērumā un Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā. Apstrīdētā lēmuma pamatojumam, tāpat kā atsaucei uz direktīvu, kas pēc savas būtības attiecas tikai uz dalībvalstīm, šajā ziņā neesot nozīmes. Jēdziena "tiesību akti vides jomā" pārāk plaša interpretācija būtu mākslīga, tā pārsniegtu Orhūsas regulas piemērošanas jomu un apdraudētu neatkarību, kas EIB ir savu finanšu operāciju, kā arī tās statūtos paredzētā uzdevuma jomā. Atbilstoši LESD 309. pantā definētajam mandātam tai tostarp Savienības interesēs esot jāveicina līdzsvarota un noturīga iekšējā tirgus attīstība, ar aizdevumu piešķiršanu un galvojumu izsniegšanu sekmējot noteiktiem kritērijiem atbilstošu projektu finansēšanu. Tās lēmumi esot lēmumi par ieguldījumiem, ar kuriem netiek tieši īstenotas vides tiesības. Šo pēdējo minēto tiesību ievērošana esot jāveic attīstītājiem, īstenojot projektus, kompetento valsts iestāžu uzraudzībā. Līdzīgi – fakts, ka Kurtišas projektam ir ietekme uz vidi, esot faktisks apstāklis, kas neļauj juridiskajā līmenī secināt, ka apstrīdētais lēmums būtu pieņemts saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā.

114 EIB noraida visas atsauces uz tiesisko režīmu, kas ir piemērojams ESIF piešķirtai Savienības garantijai, it īpaši uz Regulu 2015/1017, kā tādas, kas neattiecas uz lietu, jo strīdīgais lēmums neesot pieņemts, piemērojot minēto režīmu. Direktoru padomes lēmums esot neatkarīgs no tā, ko ir pieņēmusi ESIF investīciju komiteja. Katrā ziņā Savienības garantijai piemērojamajam tiesiskajam režīmam un šīs garantijas piešķiršanai Kurtišas projektam esot vairāki citi vispārīgi mērķi, nevis vides un resursu aizsardzība. Regulas 2015/1017 3. pantā esot skaidri noteikts, ka Savienības garantijas mērķis drīzāk ir investīcijas un atbalsts maziem un vidējiem uzņēmumiem, nevis LESD 191. panta 1. punktā un 192. panta 2. punktā noteiktie vides aizsardzības mērķi.

115 Turklāt EIB noraida argumentus, kas ir saistīti ar tiesisko kontekstu, kurā pieņemts apstrīdētais lēmums, un apstākļiem, uz kuriem tas ir balstīts. 2009. gada paziņojuma mērķis esot vienīgi orientēt projektu izpēti pirms finansēšanas lēmumu pieņemšanas. Runa esot par iekšēju aktu, ar kuru netiek grozīts tās uzdevums, kā tas ir definēts LESD, kurā vides aizsardzības veicināšana nav minēta kā viena no tās pamatfunkcijām. Turklāt ar to, ka Kurtišas projekta finansējuma priekšlikumā tostarp ir minētas ar šo projektu saistītās vides priekšrocības, nepietiekot, lai uzskatītu, ka uz šī priekšlikuma pamata pieņemtais apstrīdētais lēmums būtu pieņemts saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā.

116 Pirmā pamata otrā daļa rada jautājumu, vai apstrīdētajā aktā EIB ir kļūdaini uzskatījusi, ka apstrīdētais lēmums nav individuāla rakstura pasākums, kas ir pieņemts "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

117 Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā "tiesību akti vides jomā" ir definēti kā tādi, kas ietver visus Savienības tiesību aktus, kuri neatkarīgi no to tiesiskā pamata veicina Savienības politikas vides jomā mērķu sasniegšanu, kā noteikts LESD: saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti, aizsargāt cilvēku veselību, apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus un starptautiskā līmenī veicināt pasākumus, kas risina reģionu vai pasaules mēroga vides problēmas.

118 No Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta formulējuma izriet, ka, atsaucoties uz LESD 191. panta 1. punktā uzskaitītajiem mērķiem, Savienības likumdevējs šajā regulā ietvertajam jēdzienam "tiesību akti vides jomā" ir vēlējies piešķirt plašu nozīmi, kas neaprobežojas tikai ar

dabiskās vides aizsardzības jautājumiem šaurā izpratnē (spriedums, 2018. gada 14. marts, *TestBioTech*/Komisija, T-33/16, EU:T:2018:135, 43. un 44. punkts; šajā nozīmē skat. arī ģenerāladvokāta N. Jēskinena secinājumus apvienotajās lietās Padome u.c./*Vereniging Milieudefensie* un *Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*, no C-401/12 P līdz C-403/12 P, EU:C:2014:310, 128. punkts).

119 Šo konstatējumu turklāt apstiprina LESD 192. panta 2. punkts, atbilstoši kuram vides tiesības, kas ir minētas LESD XX sadaļā, var ietvert arī noteikumus, kam ir galvenokārt fiskāla iedaba, pasākumus attiecībā uz pilsētu un lauku plānojumu, ūdens resursu taupīgu apsaimniekošanu vai pasākumus, kas tieši vai netieši ietekmē šādu resursu pieejamību, zemes izmantojumu, kā arī pasākumus, kas būtiski ietekmē dalībvalstu izvēli saistībā ar enerģijas avotiem un energoapgādes vispārējo struktūru. Jēdziena "tiesību akti vides jomā" šauras interpretācijas rezultātā šādas tiesību normas un pasākumi lielākoties netiktu iekļauti šajā jomā (spriedums, 2018. gada 14. marts, *TestBioTech*/Komisija, T-33/16, EU:T:2018:135, 45. punkts).

120 Turklāt ir jānorāda, ka Orhūsas regulas 2. panta 2. punktā ir paredzēts, ka attiecīgie administratīvie akti un administratīvā bezdarbība neietver pasākumus vai bezdarbību, ko veic Savienības iestāde vai struktūra, kura darbojas kā administratīvās pārskatīšanas struktūra, piemēram, atbilstīgi LESD 101., 102., 106., 107., 228., 258., 260. un 325. pantam attiecībā uz noteikumiem konkurences jomā, pienākumu neizpildes procedūru, procedūru saistībā ar Eiropas ombudu un procedūru saistībā ar krāpšanas apkarošanu. Tas, ka likumdevējs ir uzskatījis par nepieciešamu iekļaut šādus izņēmumus, arī norāda, ka Orhūsas regulā minētais jēdziens "tiesību akti vides jomā" principā ir jāinterpretē ļoti plaši (spriedums, 2018. gada 14. marts, *TestBioTech* /Komisija, T-33/16, EU:T:2018:135, 46. punkts).

121 Turklāt Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā ietvertā atsauce uz "[Savienības] tiesību [leģislatīviem] aktiem" ir jāsaprot tādējādi, ka tā attiecas uz jebkuru Savienības sekundāro tiesību normu, kas ir vispārpiemērojama, pretēji "administratīvajam aktam", kas Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir definēts kā "jebkurš [..] pasākums, kam ir individuāls raksturs". Proti, brīdī, kad tika pieņemta šī regula, proti, 2006. gada 6. septembrī, ar 2007. gada 13. decembrī parakstīto Lisabonas līgumu Savienības tiesībās vēl nebija ieviests nošķirums, kas attiecas uz vispārpiemērojamiem tiesību aktiem, starp leģislatīviem aktiem, kas pieņemti saskaņā ar likumdošanas procedūru, un reglamentējošiem aktiem, kas pieņemti saskaņā ar citu procedūru. Tādējādi nevar uzskatīt, ka atsauce uz šo jēdzienu izslēgtu iespēju kā "tiesību aktus vides jomā" ņemt vērā "reglamentējoša akta" Lisabonas līguma izpratnē normas, tas ir, tāda vispārpiemērojama akta normas, kurš nav pieņemts nedz saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, nedz arī saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru LESD 289. panta 1.–3. punkta izpratnē.

122 Turklāt šāda šaura definīcija radītu šķērsli tam, lai tiktu ņemti vērā jebkādi EIB pieņemti vispārpiemērojami akti, tādi kā, piemēram, principu un normu paziņojumi vai stratēģijas, ko tā ir pieņēmusi, īstenojot savu institucionālo autonomiju (skat. iepriekš 28.–36. punktu).

123 Proti, ir jāatgādina, ka, lai sasniegtu LESD mērķus, EIB orgāni pieņem – tostarp politiku, stratēģiju, norādījumu, principu vai normu veidā – iekšējus vispārpiemērojamus noteikumus, kas tiek pienācīgi publicēti un īstenoti un kas neatkarīgi no tā, vai tie ir vai nav saistoši šaurā nozīmē, ierobežo EIB rīcības brīvības izmantošanu, tai īstenojot savas darbības (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumus, 2012. gada 27. aprīlis, *De Nicola*/EIB, T-37/10 P, EU:T:2012:205, 40. punkts un tajā minētā judikatūra; 2013. gada 16. septembris, *De Nicola*/EIB, T-618/11 P, EU:T:2013:479, 36. punkts, un 2017. gada 19. jūlijs, *Dessi*/EIB, T-510/16, nav publicēts,

EU:T:2017:525, 43. punkts). Kad Savienības tiesa pārbauda EIB pieņemta akta tiesiskumu, tā ņem vērā EIB pieņemto iekšējo regulējumu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, *De Nicola*/EIB, T-618/11 P, EU:T:2013:479, 42. punkts).

124 Šajā lietā un pretēji tam, ko EIB ir apgalvojusi tiesas sēdē, vispārpiemērojamās normas, kas attiecas uz tās aizdevumu piešķiršanas jomā veicamo darbību nolūkā īstenot LESD mērķus vides jomā, it īpaši ar vidi saistītie projektu atbilstības EIB finansējumam kritēriji, ir jāpielīdzina Savienības tiesību aktu vides jomā leģislatīvajām normām Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.

125 Visbeidzot, no Orhūsas konvencijas 9. panta 3. un 4. punkta, saskaņā ar kuriem, cik vien iespējams, ir jāinterpretē Orhūsas regula (skat. iepriekš 107. punktu), formulējuma un sistēmas izriet, ka ir jābūt iespējai apstrīdēt visus valsts iestāžu aktus, ar ko tiek pārkāpti tiesību akti vides jomā. Tādējādi iespēja vērsties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem nav jāierobežo tikai ar valsts iestāžu aktiem, kuru juridiskais pamats formāli ir tiesību norma vides jomā.

126 Visu šo iemeslu dēļ un ar mērķi vispārēji interpretēt Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktu saskanīgi un atbilstoši prasībai nodrošināt pamatotus un efektīvus tiesiskās aizsardzības līdzekļus (skat. iepriekš 4. punktu) Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā minētais individuāla rakstura pasākuma, ko veic "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā", jēdziens ir jāinterpretē plaši tādējādi, ka tas netiek ierobežots, kā to norāda EIB, kuru atbalsta Komisija, tikai ar individuāla rakstura pasākumiem, kas ir veikti, pamatojoties uz sekundāro tiesību normu, kura veicina LESD 191. panta 1. punktā minēto Savienības vides politikas mērķu sasniegšanu, bet gan tas attiecas uz ikvienu individuāla rakstura pasākumu, kuram ir piemērojamas sekundāro Savienības tiesību normu prasības un kurš neatkarīgi no tā tiesiskā pamata ir tieši vērsts uz Savienības politikas vides jomā mērķu sasniegšanu.

127 Līdz ar to atliek pārbaudīt, vai apstrīdētais lēmums var tikt analizēts kā šāds individuāla rakstura pasākums.

128 Šajā ziņā no šīs tiesvedības materiāliem pievienotā 2018. gada 12. aprīļa sanāksmes protokola 11. punkta izriet, ka ar apstrīdēto lēmumu direktoru padome šajā sanāksmē ir apstiprinājusi finansējuma priekšlikumu.

129 No finansējuma priekšlikuma 21.–23. punkta izrietēja, ka Kurtišas projekta ieguldījums Savienības īstenojamajās politikās ir nozīmīgs, jo ar šo projektu tiek atbalstīti Spānijas un Eiropas mērķi atjaunojamo energoresursu ražošanas jomā un tiek veicināta energoapgādes drošība un vides mērķu sasniegšana. Ar to tiek veicināta arī mežu ugunsgrēku novēršana un mežu ilgtspēja Galisijā, stimulējot meža atlikumu vietējo pieprasījumu. Projekta finansēšana esot bijusi atbilstoša, un tā esot veicinājusi EIB tās aizdevumu politikas ietvaros piešķirto prioritāti attiecībā uz atjaunojamajiem energoresursiem un rīcību klimata labā.

130 Tādējādi finansējuma priekšlikuma 24. punktā bija norādīts, ka šis projekts ir atbilstīgs EIB finansējumam saskaņā ar LESD 309. panta pirmās daļas c) punktu, jo tas atbilst kopējām interesēm enerģētikas jomā.

131 Finansējuma priekšlikuma 25. punktā bija norādīts, ka Kurtišas projekts koriģētu tirgus nepilnību, jo elektroenerģijas un siltuma ražošanas ar zemu oglekļa emisiju projekti samazina ar oglekli un gaisa piesārņojumu saistītās ārējās izmaksas.

132 Turklāt finansēšanas priekšlikuma 30. punktā bija precizēts, ka Kurtišas projekts veicina mērķus atjaunojamo energoresursu jomā 2020. gadam, kuri ir noteikti atbilstoši Direktīvas 2009/28 redakcijā, kas bija piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, 4. panta 1. punktam pieņemtajā Spānijas rīcības plānā atjaunojamajiem energoresursiem.

133 Visbeidzot, finansējuma priekšlikuma 34. punktā bija norādīts, ka no tā "ilgtspējas" viedokļa, ciktāl "atbilstošie nosacījumi ir izpildīti (skat. tehnisko specifikāciju par vides un sociālajiem aspektiem), [Kurtišas] projekts no vides un sociālā viedokļa ir uzskatāms par pieņemamu [EIB] finansējumam".

134 Finansēšanas priekšlikuma 34. punktā minētajā 2018. gada 12. aprīļa Kurtišas projekta tehniskajā specifikācijā par vides un sociālajiem aspektiem (turpmāk tekstā – "tehniskā specifikācija") bija norādīti šī projekta ietekmes uz vidi novērtējuma – kuru kompetentā valsts iestāde bija nolēmusi veikt atbilstoši Direktīvas 2011/92 redakcijā, kas bija piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, 4. panta 2. punktam – rezultāti.

135 Turklāt tehniskajā specifikācijā bija minētas saistības, kuras projekta attīstītājs bija uzņēmies, lai nodrošinātu projektā izmantojamās biomasas ilgtspēju, ņemot vērā noteiktus minētajā specifikācijā paredzētos kritērijus. It īpaši attīstītājs bija apņēmies, ka Kurtišas projektā izmantotā biomasa būs atbilstoša ilgtspējas kritērijiem, kas ir definēti Direktīvā 2009/28 redakcijā, kura bija piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 995/2010 (2010. gada 20. oktobris), ar ko nosaka pienākumus tirgus dalībniekiem, kas laiž tirgū kokmateriālus un koka izstrādājumus (OV 2010, L 295, 23. lpp.), kuras mērķis ir cīnīties pret nelikumīgu mežizstrādi un ar to saistīto tirdzniecību.

136 Visbeidzot, tehniskajā specifikācijā bija pārņemta projekta oglekļa dioksīda emisiju ietekme, ko EIB bija aprēķinājusi atbilstoši savām pašas novērtējuma metodēm, uzsverot, ka, tā kā ar to tiktu aizstāta kombinēta elektroenerģijas ražošana ar jaunām un pastāvošām elektrostacijām, projekta kopējā relatīvā ietekme būtu CO_2 ekvivalenta emisiju neto samazinājums par 151 kilotonnu gadā.

137 Tehniskajā specifikācijā EIB dienesti, ņemot vērā iepriekš minētos rezultātus un saistības, secināja, ka Kurtišas projekts no vides un sociālā viedokļa ir pieņemams EIB finansējumam.

138 No iepriekš minētā izriet, ka saskaņā ar Savienības tiesībām un EIB aizdevējdarbību regulējošo vispārpiemērojamo iekšējo regulējumu, kas ir minēts iepriekš 28.–36. punktā, apstrīdētajā lēmumā ir konstatēts, ka šajā lietā ir ievēroti noteikti atbilstības kritēriji saistībā ar vidi, kurus EIB ir pieņēmusi, īstenojot savu institucionālo autonomiju, un kuri ir tieši vērsti uz Savienības politikas vides jomā mērķu sasniegšanu.

139 It īpaši no lietas materiāliem izriet, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pamatojoties uz to, ka Kurtišas projekts bija atbilstošs EIB aizdevējdarbības mērķiem un projektu atbilstības kritērijiem saistībā ar vidi, kuri izriet no 2009. gada paziņojuma un Klimata stratēģijas, it īpaši tāpēc, ka ar to bija paredzēts atbalstīt Eiropas un Spānijas mērķus atjaunojamo energoresursu ražošanas jomā, ka ar to bija ievēroti ilgtspējas kritēriji un Savienības sekundārajās tiesībās paredzētās normas attiecībā uz cīņu pret nelikumīgu mežizstrādi, un tāpēc, ka tas ļāva panākt CO_2 ekvivalenta emisiju neto samazinājumu Spānijas un Eiropas līmenī.

140 Tā kā tajā ir konstatēts, ka Kurtišas projekts atbilst šiem atbilstības kritērijiem saistībā ar vidi, apstrīdētais lēmums bija individuāla rakstura pasākums, kas tika veikts "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

141 Turpretim, tā kā apstrīdēto lēmumu ir pieņēmusi direktoru padome, nav nozīmīgi noskaidrot, vai, kā to apgalvo prasītāja, cits lēmums attiecībā uz Kurtišas projektu, ko ir pieņēmusi ESIF Investīciju komiteja un ar ko šim projektam tiek piešķirta Savienības garantija (skat. iepriekš 45. punktu), arī ir pieņemts, ievērojot prasības, kas veicina Savienības politikas attiecībā uz vidi mērķu sasniegšanu.

142 Ņemot vērā iepriekš 138. un 140. punktā izdarītos konstatējumus, prasītāja šajā lietā pamatoti apgalvo, ka EIB ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, norādot, ka apstrīdēto lēmumu nevar uzskatīt par individuāla rakstura pasākumu, kas ir pieņemts "saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, un līdz ar to par aktu, kas var būt iekšējas pārskatīšanas priekšmets saskaņā ar šīs pašas regulas 10. panta 1. punktu.

143 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir jāapmierina. Tomēr, ņemot vērā dažādo nosacījumu, lai aktu varētu kvalificēt kā "administratīvu aktu" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, kuri tiek apstrīdēti minētā pamata katrā daļā, kumulatīvo raksturu, turpinājumā ir jāizskata šī pamata pirmā daļa.

– Par prasības pirmā pamata pirmo daļu attiecībā uz Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzētā nosacījuma, ka akts ir "juridiski saistošs un [tam] ir ārēja ietekme", kļūdainu piemērošanu

144 Prasītāja iebilst, ka EIB, pieņemot apstrīdēto aktu, attiecībā uz apstrīdēto lēmumu esot kļūdaini piemērojusi Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, ka akts ir "juridiski saistošs un [tam] ir ārēja ietekme".

145 EIB, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentus un norāda, ka pirmā pamata pirmā daļa esot jānoraida kā nepamatota.

146 Tā uzskata, ka saskaņā ar judikatūru tai esot pamats noraidīt kā nepieņemamu jebkuru pieteikumu veikt iekšēju pārskatīšanu, kas, kā tas ir šajā lietā, neatbilst noteiktiem Orhūsas regulā paredzētiem nosacījumiem, lai iesniegtu šādu pieteikumu. Kā izrietot no 2018. gada 13. aprīļa attīstītājam nosūtītās vēstules, ar apstrīdēto lēmumu EIB neesot radīts nekāds pienākums piešķirt aizdevumu Kurtišas projekta *ad hoc* struktūrai un ar to neesot nedz piešķirtas kādas tiesības šī projekta attīstītājam, nedz arī grozīts tā tiesiskais stāvoklis. Vienīgais akts, kurš šajā ziņā esot juridiski saistošs un kuram esot ārēja ietekme, esot bijusi 2018. gada 25. jūlijā parakstītā līguma dokumentācija par Kurtišas projekta finansēšanu no EIB puses, kas neesot bijusi "administratīvs akts" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta un 10. panta 1. punkta izpratnē. Apstrīdētais lēmums esot bijis tikai obligāts posms EIB iekšējā lēmumpieņemšanas procesā. Runājot par projekta finansēšanas operāciju, šis process esot norisinājies divos posmos. Pirmkārt, direktoru padome esot sniegusi principiālu piekrišanu EIB finansējumam attiecībā uz Kurtišas projektu, neizvēloties aizdevuma saņēmēju. Otrkārt, vadības komiteja esot galīgi apstiprinājusi minēto finansējumu pēc tam, kad tā, izpildot apstrīdēto lēmumu un piemērojot EIB statūtu 11. panta 3. punktu, bija definējusi tā galīgos noteikumus un nosacījumus, ievērojot direktoru padomes sniegto principiālo piekrišanu. EIB dienestu veiktās pārrunas par līgumu esot bijis izšķirošs posms, kura panākumi neesot bijuši garantēti, kā par to liecina iepriekšējā pieredze attiecībā uz citiem projektiem.

147 EIB, kuru atbalsta Komisija, uzskata, ka nedz tās iekšējā lēmumpieņemšanas procesa akti, nedz arī aizdevuma līgums neesot "administratīvi akti" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta un 10. panta 1. punkta izpratnē. Tas atbilstot neatkarībai, kāda EIB ir finanšu operāciju jomā, un

faktam, ka tās bankas darbība nav pielīdzināma administratīvajai darbībai. Tādējādi situācija šajā lietā nevarot tikt salīdzināta ar situāciju lietās, kurās tika pieņemts 2019. gada 31. janvāra spriedums *International Management Group*/Komisija (C-183/17 P un C-184/17 P, EU:C:2019:78) un kurās skaidri tika aplūkots administratīvais akts. Runājot par LESD 271. panta c) punktu, uz kuru atsaucas prasītāja, tā mērķis esot vienīgi aizsargāt īpašās procesuālās tiesības, kas ar EIB statūtu 19. pantu dalībvalstīm un Komisijai ir paredzētas tās iekšējā lēmumpieņemšanas procesā saistībā ar aizdevumu piešķiršanu, un ar to netiekot piešķirtas nekādas tiesības pēc būtības apstrīdēt lēmumus par aizdevuma piešķiršanu. Runājot par Orhūsas regulas 10. pantā paredzēto iekšējas pārskatīšanas procedūru, tās mērķis esot nevis uzlabot lēmumpieņemšanas procesa kvalitāti, bet gan paplašināt atsevišķu pieteikuma iesniedzēju piekļuvi Savienības tiesās pastāvošajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem saskaņā ar šīs pašas regulas 12. pantu. Neesot iespējams prasīt tāda akta iekšēju pārskatīšanu, kas nav apstrīdams LESD 263. panta izpratnē, jo tas neradot vides tiesībām pretējas tiesiskās sekas attiecībā pret trešām personām.

148 Pirmā pamata pirmā daļa rada jautājumu, vai apstrīdētajā aktā EIB ir kļūdaini uzskatījusi, ka apstrīdētais lēmums nav pasākums, kas ir "juridiski saistošs un kam ir ārēja ietekme" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

149 Vispirms ir jāatgādina, ka Orhūsas regulas 10. pantā paredzētais iekšējas pārskatīšanas administratīvais process nodrošina iespēju celt prasību Eiropas Savienības Tiesā, kam saskaņā ar šīs pašas regulas 12. pantu ir jābūt celtai "atbilstīgi attiecīgiem [LESD] noteikumiem" un tādējādi – principā – ievērojot LESD 263. pantā paredzētos nosacījumus. Ņemot vērā tādējādi pastāvošo saikni starp akta, kas ir "juridiski saistošs un kam ir ārēja ietekme", jēdzienu Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē un akta, kas rada tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām, jēdzienu LESD 263. panta izpratnē, vispārējās saskaņotības labad ir saprātīgi interpretēt pirmo minēto jēdzienu atbilstoši otrajam minētajam.

150 Komisija un pēc tam EIB būtībā piedāvā vispirms konstatēt, ka apstrīdētais lēmums neesot administratīvs akts, jo tas attiecoties uz EIB finanšu operācijām, saistībā ar kurām EIB ir jāvar rīkoties pilnīgi neatkarīgi.

151 Tomēr, kā jau konstatēts iepriekš 92. punktā, šīs lietas apstākļos EIB nav tiesīga izvirzīt aizstāvības pamatu attiecībā uz to, ka prasītājas iesniegtais pieteikums veikt iekšēju pārskatīšanu, piemērojot Orhūsas regulas 10. pantu un Lēmumu 2008/50, būtu nesaderīgs ar EIB ar LESD piešķirto "īpašo statusu".

152 Tādējādi ir jānoskaidro, vai apstrīdētais lēmums ir "juridiski saistošs un [tam] ir ārēja ietekme" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, un pēc tam – vai šis lēmums ir "pieņemts, lai radītu tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām" LESD 263. panta izpratnē.

153 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai noteiktu, vai akti vai lēmumi ir "pieņemti, lai radītu tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām" LESD 263. panta izpratnē, drīzāk ir jāpievērš uzmanība šo aktu vai lēmumu būtībai, nevis to formai, un jāizpētī, vai tie rada saistošas tiesiskās sekas, kas var ietekmēt trešās personas intereses, būtiski grozot tās tiesisko stāvokli (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2007. gada 21. jūnijs, Somija/Komisija, C-163/06 P, EU:C:2007:371, 40. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2009. gada 2. septembris, *E.ON Ruhrgas* un *E.ON Földgáz Trade*/Komisija, T-57/07, nav publicēts, EU:T:2009:297, 30. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas tā nav iekšēju pasākumu gadījumā, kuri nerada nekādas sekas ārpus Savienības iestādes vai struktūras, kas ir šo pasākumu autore, iekšējās sfēras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1959. gada 17. jūlijs,

Phoenix-Rheinrohr/Augstā iestāde, 20/58, EU:C:1959:14, 181. punkts). Runājot par tādiem aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākos posmos, it īpaši iekšējās procedūras noslēgumā, tas tā nav arī tādu aktu vai lēmumu gadījumā, kas ir tikai sagatavojoši, ciktāl ar tiem attiecībā ne uz vienu minētās procedūras aspektu netiek galīgi noteikta Savienības iestādes vai struktūras nostāja (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 7. marts, *Satellimages TV5*/Komisija, T-95/99, EU:T:2002:62, 32.–41. punkts). Visbeidzot, tas tā nav arī attiecībā uz aktiem vai lēmumiem, kuriem ir tikai izpildes raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1988. gada 25. februāris, *Les Verts*/Parlaments, 190/84, EU:C:1988:94, 7. un 8. punkts; šajā nozīmē skat. arī ģenerāladvokāta D. Ruisa-Harabo Kolomera [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumus lietā *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, C-315/99 P, EU:C:2001:243, 47. punkts).

154 Šajā lietā, lai veiktu iepriekš 152. punktā minēto pārbaudi, ņemot vērā šī sprieduma 153. punktā atgādinātos principus, ir jāizskata gan apstrīdētā lēmuma saturs, gan konteksts, kādā tas ir pieņemts.

155 Saskaņā ar EIB statūtu 9. panta 1. punktu direktoru padome ir tā, kas lemj par finansējuma piešķiršanu un aizdevumu procentu likmju noteikšanu. Pamatojoties uz lēmumu, kas ir pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu, tā var dažas savas funkcijas deleģēt vadības komitejai. Deleģēšanas gadījumā tā nosaka tās nosacījumus un kārtību un uzrauga tās izpildi. EIB statūtu 11. panta 3. punktā ir noteikts, ka vadības komiteja atbild par EIB kārtējiem darījumiem priekšsēdētāja vadībā un direktoru padomes uzraudzībā, ka tā sagatavo minētās padomes lēmumus, it īpaši lēmumus par finansējuma piešķiršanu, un ka tā nodrošina šo lēmumu izpildi.

156 EIB Reglamenta redakcijas, kas ir piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, tas ir, redakcijas, kas izriet no 2016. gada 20. janvāra grozījumiem (OV 2016, L 127, 55. lpp.), 17. pantā ir precizēts, ka "direktoru padomes sanāksmes tiek protokolētas. Šos protokolus paraksta konkrētās sanāksmes priekšsēdētājs un tās sanāksmes priekšsēdētājs, kurā protokoli tiek apstiprināti, kā arī sanāksmes sekretārs".

157 Šī reglamenta 18. panta 1. punktā turklāt ir paredzēts:

"Saskaņā ar [EIB] statūtu 9. panta 1. punktu direktoru padomei ir šādas pilnvaras:

[..]

tā apstiprina vadības komitejas ierosinātās finansēšanas un garantiju operācijas [..]."

158 Saskaņā ar EIB reglamenta 18. panta 2. punktu "kopumā direktoru padome nodrošina [EIB] darbības pareizību saskaņā ar [LESD], statūtiem, valdes noteiktiem vispārējiem principiem un citiem dokumentiem, kas nosaka [EIB] darbību, pildot tās pienākumus [LESD] ietvaros".

159 EIB Reglamenta 18. panta 3. punktā ir atgādināta EIB statūtu 9. panta 1. punktā paredzētā deleģēšanas vadības komitejai iespēja, precizējot, ka šāds lēmums tiek pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu.

160 Saskaņā ar EIB Reglamenta 18. panta 4. punktu direktoru padome "īsteno visas citas pilnvaras, kas noteiktas [EIB] statūtos, un ar saviem pieņemtajiem noteikumiem un lēmumiem piešķir vadības komitejai atbilstošas īstenošanas pilnvaras, tādējādi nosakot, ka vadības komiteja saskaņā ar statūtu 11. panta 3. punktu atbild par [EIB] kārtējiem darījumiem bankas priekšsēdētāja vadībā un direktoru padomes uzraudzībā".

161 Kā jau norādīts, no šīs tiesvedības materiāliem pievienotā 2018. gada 12. aprīļa sanāksmes protokola 11. punkta izriet, ka direktoru padome šajā sanāksmē apstiprināja finansējuma priekšlikumu.

162 No finansējuma priekšlikuma 5. punkta izriet, ka, lai Kurtišas projektam varētu piemērot atbalsta shēmu, kas ir ieviesta ar 2014. gada 6. jūnija *Real Decreto 413/2014 por el que se regula la actividad de producción de energía eléctrica a partir de fuentes de energía renovables, cogeneración y residuos* (Karaļa dekrēts 413/2014 par elektroenerģijas ražošanas no atjaunojamo energoresursu avotiem, koģenerācijas un atkritumiem regulējumu; *BOE* Nr. 140, 2014. gada 10. jūnijs, 43876. lpp.), tam bija jābūt finalizētam, pārbaudītam un darbspējīgam 2020. gada 28. martā, un tas nozīmēja ļoti ciešu izpildes kalendāru un beigās – finansējuma apstiprināšanu. Šī iemesla dēļ EIB dienesti norādīja, ka ir nolēmuši turpināt finanšu apstiprinājuma procesu līdztekus aizdevēju tehniskā padomnieka iepriekšējai revīzijai un EIB dienestu veiktās projekta revīzijas II posmam, apzinoties, ka, ņemot vērā nozīmīgos identificētos riskus saistībā ar Kurtišas projektu, pastāv iespēja, ka EIB galu galā nevarēs piedalīties šī projekta finansēšanā.

163 Finansēšanas priekšlikuma 15. punktā tika konkrētāk izskaidrota projekta apstiprināšanai piedāvātā struktūra. Saskaņā ar šī punkta redakciju "darījums tiks veikts atbilstoši parastajai divpakāpju apstiprināšanas procedūrai attiecībā uz projekta finansēšanas operācijām. Pēc pirmās apstiprināšanas no direktoru padomes puses revīzijas galīgie rezultāti, detalizēta dokumentācija attiecībā uz aizdevumu un projekts tiek iesniegts vadības komitejai galīgajai apstiprināšanai. Šī procedūra ļauj [EIB] ievērot stingrus operacionālos un komerciālos termiņus, kas tiek prasīti projekta, it īpaši [Kurtišas] projekta, finansēšanas operācijām. Gadījumā, ja galīgie noteikumi atšķirtos no šajā apstiprināšanā paredzētajiem noteikumiem, tiktu prasīta jauna direktoru padomes apstiprināšana saskaņā ar [EIB] procedūru".

164 Turklāt no iepriekš 139. punktā izdarītā konstatējuma izriet, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pamatojoties uz to, ka Kurtišas projekts bija atbilstošs EIB aizdevējdarbības mērķiem un projektu atbilstības kritērijiem saistībā ar vidi, kas izriet no 2009. gada paziņojuma un Klimata stratēģijas, it īpaši tāpēc, ka ar to bija paredzēts atbalstīt Eiropas un Spānijas mērķus atjaunojamo energoresursu ražošanas jomā, ka ar to bija ievēroti ilgtspējas kritēriji un Savienības sekundārajās tiesībās paredzētās normas attiecībā uz cīņu pret nelikumīgu mežizstrādi, un tāpēc, ka tas ļāva panākt CO_2 ekvivalenta emisiju neto samazinājumu Spānijas un Eiropas līmenī.

165 Ar 2018. gada 13. aprīļa vēstuli (skat. iepriekš 47. punktu) EIB paziņoja Kurtišas projekta attīstītājam informāciju, saskaņā ar kuru direktoru padome ir apstiprinājusi aizdevumu minētā projekta finansēšanai un galvenos nosacījumus, kas ir finansēšanas līguma nosacījumi, vienlaikus norādot, ka "šis paziņojums neizraisa nekādas juridiskas saistības attiecībā uz iepriekš minētā aizdevuma piešķiršanu, bet ir izdots, lai [minētais attīstītājs] varētu veikt vajadzīgos pasākumus aizdevuma formalizēšanai".

166 Ar elektroniskā pasta vēstuli, ko EIB nodaļa "Civilsabiedrība" nosūtīja prasītājai 2018. gada 16. augustā un ko pēdējā minētā pievienoja šīs lietas materiāliem, lai atsauktos uz to savas argumentācijas pamatojumam, EIB norādīja prasītājai, ka "visa informācija saistībā ar vidi, kas ir noderīga [Kurtišas projekta] finansēšanas operācijas revīzijai, ir tikusi nodota direktoru padomei [minētā projekta] I posma gaitā un ir tikusi publiskota ar tehnisko specifikāciju par sociālajiem un vides aspektiem [saistībā ar šo projektu]. Revīzijas [II] posms attiecas tikai uz finansēšanas operācijas tehniskajiem, ekonomiskajiem un finanšu aspektiem. Revīzijas [II] posma dokumentos nav ietverta nekāda ar vidi saistīta informācija, un tādējādi uz tiem neattiecas [prasītājas EIB] iesniegtā lūguma [par piekļuvi vides informācijai attiecībā uz Kurtišas projektu] priekšmets".

167 No apstrīdētā lēmuma satura un tā pieņemšanas konteksta skaidri izriet, ka EIB – ar tās direktoru padomes starpniecību – tajā ir paudusi galīgo nostāju par Kurtišas projekta atbilstību EIB finansējuma piešķiršanai, ņemot vērā tā vides un sociālos aspektus, kas bija atbilstoši EIB aizdevējdarbības mērķiem un projektu attiecībā uz vidi atbilstības kritērijiem, kuri izriet no 2009. gada paziņojuma un Klimata stratēģijas.

168 Proti, pat ja pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Kurtišas projekta revīzija bija jāturpina un ja noteikti finansēšanas operācijas tehniskie, ekonomiskie un finanšu aspekti, no kuriem bija atkarīga aizdevuma piešķiršana, vēl bija jāpārbauda vadības komitejai, tomēr šai revīzijai vairs nebija jāattiecas uz minētā projekta vides un sociālajiem aspektiem, par kuriem direktoru padome apstrīdētajā lēmumā bija izteikusi galīgo viedokli, ņemot vērā visu finansēšanas priekšlikumā un tehniskajā specifikācijā ar tiem saistīto informāciju.

169 Atbildot uz Vispārējās tiesas sēdē uzdotu mutvārdu jautājumu, EIB ir atzinusi, ka apstrīdētajā lēmumā tika galīgi noteikta direktoru padomes, kas šajā ziņā bija kompetentā iestāde, nostāja attiecībā uz Kurtišas projekta atbilstību EIB finansējumam, ņemot vērā tā vides un sociālos aspektus. Tādējādi šī pasākuma gadījumā runa nebija nedz par direktoru padomes provizorisko viedokli, nedz arī par starplēmumu, kura mērķis būtu bijis sagatavot minētās direktoru padomes galīgo lēmumu.

170 No tā izriet – pat ja apstrīdētais lēmums, kā EIB to apgalvo šajā tiesvedībā un kā tā ir minējusi savā 2018. gada 13. aprīļa vēstulē Kurtišas projekta attīstītājam, neradīja juridiskas saistības attiecībā uz aizdevuma piešķiršanu *ad hoc* struktūrai, jo bija vēl jāpārbauda citi minētā projekta tehniskie, ekonomiskie un finanšu aspekti, tas tomēr radīja dažas galīgās tiesiskās sekas attiecībā uz trešām personām, it īpaši attiecībā uz šī projekta attīstītāju, jo tajā bija konstatēta minētā projekta atbilstība EIB finansējumam, ņemot vērā tā vides un sociālos aspektus, tādējādi ļaujot minētajam attīstītājam veikt turpmākus pasākumus aizdevuma, kuru tam bija paredzēts piešķirt, formalizēšanai, kā tas izriet no 2018. gada 13. aprīļa EIB pēdējam minētajam nosūtītās vēstules. Ņemot vērā šos vides un sociālos aspektus, vēlākais vadības komitejas lēmums piešķirt aizdevumu pēc tam, kad bija veikta Kurtišas projekta revīzija attiecībā uz citiem vēl pārbaudāmiem aspektiem, varēja tikt uzskatīts – lielākais – par vienkāršu izpildes lēmumu iepriekš 153. punktā minētās judikatūras izpratnē.

171 Ar Orhūsas regulu ieviestajai iekšējās pārskatīšanas procedūrai bija jāattiecas tieši uz šiem ar vidi saistītajiem aspektiem (šajā ziņā skat. iepriekš 16., 18. un 19. punktu), un prasītājas iesniegtais pieteikums veikt iekšēju pārskatīšanu apstrīdēja it īpaši EIB veikto novērtējumu attiecībā uz Kurtišas projekta ilgtspēju un tā ieguldījumu Savienības politikas attiecībā uz vidi mērķu sasniegšanā (šajā ziņā skat. iepriekš 54.–57. punktu un pieteikuma veikt iekšēju pārskatīšanu 80.–123. punktu). Tādējādi minētais pieteikums vismaz daļēji attiecas uz tām galīgajām tiesiskajām sekām, kas ar apstrīdēto lēmumu radītas trešām personām.

172 Līdz ar to ir jāapmierina arī pirmā pamata pirmā daļa.

173 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, prasības pirmais pamats ir pilnībā jāapmierina un, pamatojoties uz to, apstrīdētais akts ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

174 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

175 Šajā lietā EIB spriedums ir nelabvēlīgs. Turklāt prasītāja ir tieši prasījusi piespriest EIB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

176 Tādējādi ir jāpiesprież EIB segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

177 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

178 Tādēļ Komisijai savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nosprież:

1) Atcelt ar 2018. gada 30. oktobra vēstuli *ClientEarth* paziņoto Eiropas Investīciju bankas (EIB) lēmumu, ar ko kā nepieņemams ir noraidīts pieteikums veikt iekšēju pārskatīšanu attiecībā uz EIB direktoru padomes 2018. gada 12. aprīļa lēmumu, ar ko ir apstiprināts biomasas elektrostacijas Galisijā (Spānija) projekta finansējums, kuru *ClientEarth* 2018. gada 9. augustā bija iesniegusi, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, 10. pantu un Komisijas Lēmumu 2008/50/EK (2007. gada 13. decembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz pieprasījumiem veikt administratīvo aktu iekšēju pārskatīšanu piemēro Regulu Nr. 1367/2006.

2) EIB sedz savus, kā arī atlīdzina *ClientEarth* tiesāšanās izdevumus.

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Van der Woude Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 27. janvārī.

[Paraksti]